

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 32

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2009

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 32, ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2009
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr
site: www.agiosnektarios-monastery.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Lettra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ**
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στα χέρια σας τό 32ο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ενημερώσουμε ὅτι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά ἐπιθυμείτε νά βοηθήσετε στά ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί στήν ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορείτε νά μᾶς ἀποστέλλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν Ἑθνική Τράπεζα στόν λογαριασμό 426/440265-04.

(γιά τό ἔξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ἐνημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑ-
ΡΙΟΝ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟ

**ΟΥΡΑΝΙΟ
ΑΝΘΡΩΠΟ:**
Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Ο ΕΝ ΒΟΥΝΕΝΟΙΣ

10

7

ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΠΩΣ ΝΑ ΜΙΛΑΜΕ
ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ
ΓΙΑ ΘΡΗΣΚ. ΘΕΜΑΤΑ

**ΜΕ ΛΟΓΙΑ
ΑΠΑ:**
ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

24

**ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:**
ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΙΩΗΛ ΓΙΑΝΝΑΚΟ-
ΠΟΥΛΟΣ

ἔξωφυλλο: Μεγάλη Παρασκευή, ψάλλοντας τά ἐγκόμια...

Άγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας “Μοναχική Ἐκφραση”

Διανύσαμε τήλαμπρή καί χαρμόσυνη περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου. Ἀπό τήν κατασκευαστική Σαρακοστή πού κλιμακωτά μᾶς ὀδήγησε στή Διάβαση, στό Πάσχα, στή ζωηφόρο Ἀνάσταση τῶν ψυχῶν μας, περάσαμε στήν λαμπροφόρο καί χαρμόσυνη καί μεγαλοπρεπή περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου καί ἀναφωνοῦμε “Βασιλεῦ Οὐράνιε Παράκλητε, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ὁ πανταχοῦ παρών καί τά πάντα πληρών, ὁ θησαυρός τῶν ἀγαθῶν καί ζωῆς χορηγός ἐλθέ καί σκήνωσον ἐν ὑμῖν καί καθάρισον ἡμᾶς ἀπό πάσης κηλίδος καί σῶσον Ἀγαθέ τās ψυχάς ἡμῶν”. Ἀναφωνοῦμε λοιπόν πρὸς τόν Παράκλητο, πρὸς τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Ἄραγε ἔχουμε μέσα μας Πνεῦμα Ἅγιο; Βέβαια τό λάβαμε, εἶναι δεδομένο μέ τό Ἅγιο μας Βάπτισμα. Ἀλλά ὅμως ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς καθὼς ἐπιδιώκουμε νά βιώνουμε τήν κάθε γιορτή πού περνᾶει, γιατί αὐτό εἶναι καί τό νόημα τῆς γιορτῆς, κοιτᾶμε μέσα μας καί ἀναρωτιώμαστε: Μπορῶ νά δῶ τίς ἀδυναμίες μου, μπορῶ νά δῶ τίς ἀμαρτίες μου, τίς ἐλλείψεις μου, τίς ἄπειρες ἐπιθυμίες μου, μπορῶ ὅμως νά δῶ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο; Γιατί ὅπου ἐκεῖνο κατοικεῖ, μᾶς καθαρίζει ἀπό κάθε κηλίδα καί σώζει τίς ψυχές μας. Οἱ Ἅγιοί μας ἔβλεπαν τό Πνεῦμα τό Ἅγιο μέσα τους καί πολλοί ἀπό αὐτούς καί μέ τά σωματικά τους μάτια. Ὅχι μόνο τό ἔβλεπαν, ἀλλά μέ τήν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνέσταναν νεκρούς, θεράπευαν ἀσθενεῖς, τελοῦσαν σημεῖα καί τέρατα. Ἐμεῖς πού τίποτα ἀπό αὐτά δέν κάνουμε, μποροῦμε νά δοῦμε μέσα μας τό Πνεῦμα τό Ἅγιο; Ὑπάρχει; Τοῦ κάναμε χώρο γιά νά κατοικήσει; Λένε οἱ Πατέρες τῆς ἐρήμου ὅτι καλύτερα νά βλέπεις τίς ἀμαρτίες σου παρά ἀγγέλους. Τό νά μπορεῖς νά δεῖς τίς ἀμαρτίες σου εἶναι αὐτογνωσία, πού εἶναι ἀρετή. Συνήθως δέν ἔχουμε τήν δύναμη ἢ τή διάθεση νά δοῦμε μέσα μας τήν μαυρίλα καί τή σαπίλα πού κρύβει ἡ καρδιά μας. Ὅταν ὅμως ἀναζητοῦμε νά ἐνεργήσει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο καί νά μᾶς δείξει καί νά μᾶς φωτίσει τό δρόμο, νά μᾶς χορηγήσει ζωή ἀληθινή, τότε ναί, στό σκοτεινό δωμάτιο τοῦ ἐγώ μας, μπαίνει τό Φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί φωτίζει κάθε τι σκοτεινό πού κρύβει ἡ ψυχὴ μας. Καί ὅταν ἀκατάπανστα ἐμεῖς Τόν παρακαλοῦμε, ὡς Ἀγαθός Παράκλητος, μᾶς καθαρίζει ἀπό κάθε κηλίδα καί μᾶς ὀδηγεῖ στή σωτηρία μας. Τότε ἡ ψυχὴ μας γεμίζει χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, ἀγαθὸσύνη, πίστη, πραότητα, ἐγκράτεια. Εἶναι οἱ καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού κατῆλθε τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς καί ἔκτοτε γιά τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς κατέρχεται τήν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μας. Ἄς κρατήσουμε ζωντανό μέσα μας τό Ἅγιο Πνεῦμα, τόν Οὐράνιο Παράκλητο, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ποτίζοντάς το συνεχῶς μέ τά δάκρυα τῆς καθημερινῆς, ἀδιάκοπης μετάνοιάς μας. Μπορεῖ νά μὴν ἀνασταίνουμε νεκρούς, μπορεῖ νά μὴν θεραπεύουμε ἀρρώστους, μπορεῖ νά μὴν βλέπουμε ὀράματα καί νά συνομιλοῦμε μέ ἀγγέλους, ἀλλά ὅμως μποροῦμε νά μετανοοῦμε... Καί αὐτὴ εἶναι ἡ ἀδιάκοπη πρόσκλησή μας πρὸς τό Πνεῦμα τό Ἅγιο γιά νά σκηνώσει μέσα μας καί νά μᾶς καθαρῆσει ἀπό κάθε κηλίδα καί νά σώσει τίς ψυχές μας... Ἀμήν.

Γερόντισσα Μόνικα
καί αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί

πλήρωται φωτός και χαράς, είναι φυσικό και οι ύμνοι που χρησιμοποιούνται στις ασματικές Άκολουθίες της Έκκλησίας να αποπνέουν τον άερα του πανηγυρικού θριάμβου. Η νίκη πάνω στον έσχατο έχθρό του ανθρώπου και η κατάργηση του κράτους του θανάτου, η καθιέρωση της νέας ζωής για την ανθρωπότητα γεμίζουν την ψυχή του πιστού αγαλλίαση που άμεσότατα έκφράζεται στα τραγούδια του. Τό Πεντηκοστάριο είναι τό βιβλίο που περιέχει αυτή τή χαρμόσυνη ποιητική παραγωγή της Έκκλησίας, ξεκινώντας μέ τόν άναστάσιμο παιάνα: “Χριστός Άνέστη έκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας και τοίς έν τοίς μνήμασιν ζωήν χαρισάμενος”. Δηλαδή ό Χριστός, ό γιός της Μαρίας από τή Βηθλεέμ, Αυτός που πέθανε σαν κακούργος πάνω στο σταυρό και τάφηκε ξένος και έρημος σε δαυεικό τάφο, τυλιγμένος στα σάβανα και δεμένος χειροπόδαρα κατά τή συνήθεια του λαού του,

ναί, Αυτός σηκώθηκε όρθιος και βγήκε από τόν τάφο! Ξέφυγε από τό βασίλειο του Άδη, όπου οι νεκροί είναι άδιάκοπα δέσμιοι πληρώνοντας τό τίμημα της παρακοής· ναί, ξέφυγε και γύρισε άνάμεσα στους ζωντανούς, γιατί ήταν άδύνατο να

Τόν κρατήσει ό Άδης, άφού δέν ήταν άπλά και μόνον άνθρωπος, αλλά συγχρόνως και άδιαιρέτως, πλήν άσυγχύτως και άτρέπτως, ό ίδιος ό παντοκράτορας Θεός. Νίκησε και κατατρόπωσε

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ χαρμόσυνο

ν τό Τριώδιο δίκαια χαρακτηρίζεται Κατανυκτικόν, δικαιότερα τό Πεντηκοστάριο έπονομάζεται Χαρμόσυνο. Τό περιεχόμενό του κινείται σε τελείως διαφορετικό κλίμα. Έχει μεσολαβήσει ή γιορτή της κοσμοσωτήριας Άνάστασης και έπειδή τά πάντα πε-

Α

καί ὑπέταξε μέ τό θάνατό Του τόν θάνατο καί τόν ἔξανάγκασε νά καταθέσει τήν ἐξουσία του πάνω στόν ἄνθρωπο, ἐξουσία πού ἀπέκτησε ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτονομήθηκε κι ἀποκόπηκε ἀπό τόν πλάστη-Θεό. Τώρα ὁμως, πού στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ Θεός καί ἄνθρωπος ἐνώθηκαν, ἡ ἐξουσία τοῦ θανάτου καταλύεται καί καταπαύεται. Ἔτσι, οἱ ἐνεργεῖα ἀλλά καί οἱ δυνάμει νεκροί, οἱ ὑπήκοοι τοῦ καταργούμενου θλιβεροῦ θανάτου ἐλευθερώνονται· ὁ Χριστός τούς χαρίζει τήν ἐλευθερία, τούς εἰσάγει στή νέα ζωή πού καθιερώνει, τή ζωή τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν κληρονόμων τῆς Βασιλείας Του.

Τό Πεντηκοστάριο λοιπόν, εἶναι τό ἱερό λειτουργικό βιβλίο πού οἱ ὕμνοι πού περιέχει ἔχουν διαρρυθμιστεῖ ἔτσι, ὥστε νά ψάλλονται στίς ἀσματικές Ἀκολουθίες ἀπό τήν Ἁγία καί Λαμπρή Κυριακή τοῦ Πάσχα, μέχρι τήν ἀπόδοση τῆς μέγιστης γιορτῆς τῆς Ἐκκλησίας, τριανταεννιά μέρες μετά. Ἐπιπρόσθετα, γι' αὐτό ἄλλωστε λέγεται Πεντηκοστάριο (γιά 50 μέρες-πού στήν πραγματικότητα εἶναι 57), περιέχει τούς ὕμνους γιά τίς Ἀκολουθίες τῆς γιορτῆς Ἀνάληψης καί τῆς Πεντηκοστῆς, δηλαδή τῶν γενεθλίων τῆς Ἐκκλησίας. Προκειμένου μάλιστα νά φθάσει μέχρι τήν ἀπόδοση τῆς ἐπετείου αὐτῆς, καλύπτει καί τήν τέλεση τῆς μῆμης τῶν Ἁγίων Πάντων, τήν ἕνατη Κυριακή ἀπό τό Πάσχα. Κατακλειόμενου τοῦ Πεντηκοσταρίου, ὀλοκληρώνεται καί ὁ κύκλο τοῦ κινητοῦ ἑορτολογίου πού ἄρχισε μέ τό Τριῶδι.

Ἡ λειτουργική διαμόρφωση τῆς περιόδου τοῦ Πεντηκοσταρίου, ὅπως ἀνάλογα ἄλλωστε καί ἐκεῖνη τοῦ Τριωδίου, δέν ἔχει ἀπλά καί μόνο ἱστορική ἀξία, στή βάση ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε μετά σαράντα ἡμέρες καί κατέπεμψε τήν πεντηκοστή μέρα τό Πανάγιο Πνεῦμα πού ἐπεφοίτησε στούς Ἀποστόλους καί ἐγκαινίασε τήν Ἐκκλησία. Ἐμπεριέχει μιά δυναμική θεολογική δικαίωση. Τό γεγονός τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ πυρήνας τῆς σωτήριας Ἐνανθρώπισης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τό κλειδί τῆς εἰσόδου τοῦ

ἀνθρωπίνου γένους στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τό Πεντηκοστάριο πέραν τοῦ ὅτι ἀπηχεῖ τήν ἀγαλλίαση τῶν φίλων τοῦ Χριστοῦ γιά τήν παρουσία τοῦ ἀναστημένου Κυρίου ἀνάμεσά τους, γιά τήν ὑπέροχη προοπτική πού ἐγγυᾶται γιά τήν ἀνθρωπότητα ἡ κατατρόπωση τοῦ θανάτου, διαλαλεῖ στόν κόσμο τό πιό σημαντικό χαρούμενο μήνυμα πού ἔλαβε ποτέ ἡ ἀνθρωπότητα, διακηρύττει τό εὐφρόσυνο ἄγγελμα τῆς ἐλευθερίας ἀπό τά δεσμά, τά δίκτυα μέσα στά ὁποῖα εἶχε μπλεχθεῖ ὁ ἄνθρωπος μέ τήν αὐτονομήσή του ἀπό τό Δημιουργό του. Γιαυτό ἡ Ἐκκλησία ἐπιμένει ἐπί ἐξήμιση ἐβδομάδες στήν ἐπανάληψη τῶν ἀναστάσιμων ὕμνων καί ἄλλων προσευχῶν, μεταδίδοντάς μας τή βεβαιότητα τῆς Λύτρωσης καί τήν αἰσιοδοξία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Γιά τόν ἴδιο, ἐξάλλου λόγο, ἀνανεώνει τό ἀναστάσιμο μήνυμά της κάθε Κυριακή, ὅλο τό χρόνο.

Ἰσως κάποιος δικαιολογημένα, στό σημεῖο αὐτό διερωτηθεῖ: Πῶς θά συμβοῦν σέ μένα ὅλα αὐτά τά θαυμάσια γιά τά ὁποῖα γίνεται λόγος, ἀφοῦ ὅταν ἀκούω στή λατρεία τούς ὕμνους, δέν καταλαβαίνω τό ἀκριβές νόημά τους; Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς θά ἔταν καλύτερα οἱ ὕμνοι πού χρησιμοποιοῦνται στή λατρεία νά ἦταν δημιουργήματα τῆς ἐποχῆς μας καί νά μεταχειρίζονταν τή σύγχρονη γλώσσα. Ὅμως εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια, πῶς ἕνας λατρευτικός ὕμνος, μᾶς γίνεται καλύτερα γνωστός ὄχι ἀποκλειστικά μέ τό νά καταλαβαίνουμε τό ἀκριβές περιεχόμενό του μέ τήν ἀντιληπτική ἰκανότητα τοῦ νοῦ μας. Αὐτή ἡ ἰκανότητα, ἔτσι κι ἄλλιῶς, δέν εἶναι ἡ κύρια πού ὀφείλει νά ἐπιστρατεύει ὁ πιστός στή σχέση του μέ τό μυστήριο τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνας ὕμνος ἀπευθύνεται πολύ βαθύτερα στό εἶναι μας καί ἀποβλέπει ὄχι στό νά μᾶς πείσει ἢ νά μᾶς ἐνημερώσει, ἀλλά νά συμβάλλει στήν πρόκληση τῆς καλῆς ἀλλοίωσης, τῆς διαμόρφωσης τοῦ ἡθους μας ὅπως τό καθορίζει ἡ Ἐκκλησία. Γιά νά ἐπιτευχθεῖ αὐτό ἀπαιτεῖται ἡ συμμετοχή ὀλόκληρου τοῦ ἀνθρώπου, τῆς σωματοψυχῆς μας. Ἀπαιτεῖται νά δουλέψουν μαζί ὅσο τό δυνατόν πε-

ρισσότερα τμήματα τῆς ὕπαρξῆς μας, ἀπό τὰ αἰσθητήρια ὄργανά μας (τὰ αὐτιά πού θά ἀκούσουν, τὰ μάτια πού θά διαβάσουν...) καί τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματός μας (τὰ χέρια πού θά σταυροκοπηθοῦν, τὰ χεῖλη πού θά ψάλλουν...), σαμε τὰ αἰσθήματά μας (τῆ χαρά τῆς κοινωνίας, τῆ συντριβή τῆς μετάνοιας...) καί τίς πνευματικές μας λειτουργίες (τούς συνειρμούς

τῆς μνήμης, τὰ ἄλματα τῆς σκέψης...). Αὐτή τῆ διαδικασία τῆ διευκολύνουν στά πλαίσια τῆς λατρείας καί οἱ ἄλλες λειτουργικές τέχνες (ἡ ζωγραφική λ.χ.) καί πρώτη ἀπ' ὅλες ἡ συνυφασμένη μέ τήν ποίηση μελική. Οἱ ὕμνοι μας εἶναι γνωστοί ὡς μελωδίες, ἐπενδυμένοι μέ μουσική. Ἀκόμα, μᾶς γίνονται γνωστοί οἱ ὕμνοι συνδεδεμένοι μέ μιά κωδωνοκρουσία ἢ μέ μιά δραματική ἐκδήλωση τῆς λατρείας. Πόσα ἄλλα ἐκτός ἀπό τὰ λόγια του μᾶς κάνουν γνωστό, π.χ. τόν ὕμνο "Ἐρραναν τόν τάφο...". Τό θέαμα τοῦ ἐπιταφίου, οἱ κινήσεις τῶν κοριτσιῶν γύρω, ἡ μυρωδιά τοῦ λιβανιοῦ, ἡ πένθιμη κωδωνοκρουσία, ἀκόμα καί ὁ συνωστισμός γιά τό προσκύνημα καί γιατί ὄχι, καί ἡ κούραση ἀπό τίς δουλειές τῶν ἡμερῶν τῆς ἐτοιμασίας γιά τῆ Λαμπρή. Χρειάζεται λοιπόν νά μᾶς ποῦν τί σημαίνει "λίαν" γιά νά μᾶς γίνει γνωστός ὁ ὕμνος;

Ἄλλο βέβαια, εἶναι ὁ θεολογικός σχολιασμός τῶν ὕμνων πού ἐπεκτείνει τό ἀφαιρετικό-εὐσύννοπτοποιητικό περιεχόμενό τους καί οἰκοδομεῖ τούς μελετηρούς πιστούς. Δοκιμάζουμε λοιπόν νά ἐρμηνεύσουμε καί ἓνα τροπάριο ἀπό τόν ἀναστάσιμο κανόνα τοῦ Ἁγ. Ἰωάννη τοῦ Δαμασκηνοῦ: "Φυλάξας τὰ σημαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μή λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ Σου καί ἀνέωξας ὑμῖν παραδείσου τὰς πύλας". Σηκώθηκες καί βγήκες ἀπό τό μνημα Χριστέ, χωρίς νά παραλλάξεις καθόλου τὰ σημάδια τῆς ταφῆς, δηλαδή τὰ ὀθόνια πού Σέ τύλιξαν, τό σουδάριο πού Σοῦ σκέπασαν τήν κεφαλή καί τόν λίθο πού κύλισαν στήν εἴσοδο τοῦ τάφου. Ἐμειναν ὅλα ἀκριβῶς στή θέση τους γιά νά φαίνεται πῶς ἡ νεκρανάσταση Σου δέν ἦταν κάποιο ἀπατηλό τέχνασμα, ἀλλά πραγματική μεταστοιχείωση τοῦ ὑλικοῦ Σου σώματος. Ἡ ἀναστημένη σάρκα Σου πέρασε μέσα ἀπό τὰ ὀθόνια μέσα ἀπό τόν λίθο ὅπως ἀργότερα καί μέσα ἀπό τίς κλειστές πόρτες τοῦ ἀνωγείου ὅπου ἦσαν μαζεμένοι οἱ μαθητές, χωρίς νά ἐμποδισθεῖ ἀπό τὰ ὑλικά στοιχεῖα καί χωρίς νά τὰ παραβλάψει ἢ νά τὰ ἀλλοιώσει. Τό ἴδιο ἄλλωστε, εἶχε συμβεῖ κι ὅταν γεννηθήκες ἀπό τήν Παρθένο Μαρία, χωρίς τό πέρασμά σου ἀπό τῆ μήτρα της νά φθείρει τήν παρθενία της. Κύριε, μ' αὐτές τίς δύο διελεύσεις Σου, τήν Ἐνανθρώπηση καί τήν Ἀνάσταση Σου, μᾶς ἄνοιξες τίς πύλες τοῦ Παραδείσου πού εἶχαν κλείσει πίσω μας τήν μέρα τῆς παρακοῆς καί τῆς κατά συνέπεια καταδίκης. Ἐγκαινιάσες τό καινούργιο Πάσχα. (Πάσχα, ἑβραϊκή λέξη, σημαίνει διάβαση, πέρασμα, διαπεραίωση).

ΠΩΣ ΝΑ ΜΙΛΑΜΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΓΙΑ τούς δαίμονες, τήν κόπωση καί τό θάνατο

Είναι σοβαρό παιδαγωγικό σφάλμα νά μιλάμε στά μικρά παιδιά μέ κάθε λεπτομέρεια γιά τούς δαίμονες, διότι ἄν ἕνα παιδί ἀκούσει μιά φορά πώς ἀκριβῶς εἶναι, εἶναι ἀδύνατο νά μήν ἀρχίσει νά τούς φαντάζεται. Οἱ ἐνήλικες εἶναι δυνατόν νά προειδοποιηθοῦν γιά τόν κίνδυνο πού διατρέχουν, ἄν ἀφήσουν εἰκόνες τῶν δαιμόνων νά εἰσβάλλουν στό μυαλό τους, ἀλλά ἕνα μικρό παιδί, ἀκόμη κι ἄν τό προειδοποιήσουμε, δέν μπορεῖ εὐκόλα νά σταματήσει νά σκέπτεται κάτι πού τό βασανίζει, καί αὐτό μπορεῖ νά τό ὀδηγήσει σέ μιά ἐπικίνδυνη πνευματική κατάσταση ἢ τό λιγότερο νά ὑποφέρει ἀπό ἐφιάλτες. Ὅταν τά μικρά παιδιά ρωτοῦν γιά τό διάβολο ἢ γιά τήν ὕπαρξη τῶν πνευμάτων τοῦ κακοῦ, εἶναι προτιμότερο νά μήν κάνουμε διεξοδική ἀνάλυση ἀλλά νά λέμε ὅτι δέν πρέπει νά δίνουμε σ' αὐτά περισσότερη προσοχή ἀπ' ὅ,τι στά ὄνειρα ἢ κάτι παρόμοιο. Γενικά πρέπει νά στρέφουμε τό μυαλό τῶν παιδιῶν πρὸς τόν Χριστό, τούς Ἁγίους καί τούς Ἄγγέλους.

Εἶναι καλύτερα νά διδάσκουμε στά παιδιά τόν χριστιανικό ἀγῶνα χωρίς ἄμεση

ἀναφορά στή μάχη ἐναντίον τῶν δαιμόνων. Τά παιδιά μποροῦν νά μάθουν ἐντελῶς φυσικά νά κάνουν τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ πρὶν κοιμηθοῦν (ἐπάνω τους καί πάνω στό κρεβάτι ἢ τό μαξιλάρι τους) ὡς εὐλογία γιὰ τή νύκτα, νά χρησιμοποιοῦν τήν προσευχή τοῦ Ἰησοῦ (Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με) ἢ νά μιλοῦν στόν Κύριο καί στούς Ἁγίους μέ δικά τους λόγια, ὅποτε θέλουν. Ἔτσι ὅταν δοκιμάσουν κάποιο πειρασμό (π.χ. ἀπό φόβο ἢ ἐφιάλτες), θά χρησιμοποιήσουν ἐντελῶς φυσικά τά σωστά ὄπλα. Τά παιδιά μποροῦν νά κοιμούνται μέ

ένα κομβοσχοῖνι στό χέρι ἢ κάτω ἀπό τό μαξιλάρι τους καί νά λένε τήν προσευχή τοῦ Ἰησοῦ (ἔστω μόνο λίγες φορές στίς καθημερινές τους προσευχές).

Ἡ ἰδέα τῆς κολάσεως φοβίζει τά παιδιά. Βέβαια φοβίζει κι ἐμᾶς, ἀλλά ὁ φόβος μας δέν εἶναι παθολογικός, πηγάζει ἀπό τήν ἀγάπη μας γιὰ τόν Θεό καί ἀπό τόν φόβο μας μήπως ἀποξενωθοῦμε ἀπό Αὐτόν. Αὐτό τό ὅποιο πρέπει νά καλλιεργήσουμε στά παιδιά δέν εἶναι ὁ φόβος τῆς κολάσεως ἀλλά ἡ ἀγάπη γιὰ τόν Θεό. Τά παιδιά μποροῦν νά σκεφθοῦν σοβαρά τό μεταφυσικό

πρόβλημα τοῦ κακοῦ καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὅταν μιλάμε γιὰ τήν κολάση (ὄχι φυσικά σέ μικρά παιδιά), πρέπει νά τονίζουμε ὅτι ἡ κολάση δέν εἶναι ἕνας τόπος ὅπου ὁ Θεός θέλει νά στείλει τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, κολάση εἶναι ὁ πόνος πού ἐπιβάλλουμε τόν ἑαυτόν μας μέ τήν ἀπόρριψη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Κολάση εἶναι ἡ θέα τοῦ φωτός τοῦ Θεοῦ πού κατακαίει ὅσους δέν ἔχουν γίνει ὅμοιοι μ' Αὐτόν. Ἡ ἀκόμη μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι, ἂν κάποιος εἶναι ἄρρωστος ἀλλά ἀρνεῖται νά πάρει τά φάρμακα πού συνιστᾶ ὁ ἰατρός, δέν φταίει ὁ γιατρός, ἂν δέν θεραπευτεῖ. Ὅπως πάντα δέν ὑπάρχουν συνταγές, δίνω μόνο μερικά παραδείγματα.

Ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ἐνηλίκων οἱ ὅποιοι ἀπέριψαν τόν Χριστιανισμό, ἐπειδὴ αὐτό νόμιζαν ὅτι ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος νά ἐλευθερωθοῦν ἀπό τόν ἀσφυκτικό φόβο τῆς κολάσεως μέσα στόν ὅποιο ἀνατράφηκαν. Ἀκόμα καί ὅταν μιλάμε γιὰ κακές πράξεις ἢ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πού τίς διέπραξαν, εἶναι σημαντικό νά γνωρίζει σίγουρα τό παιδί ὅτι ὁ Χριστός εἶναι πάντα ἔτοιμος νά συγχωρήσει ὅποιοδήποτε ἀμάρτημα.

Ὅταν τά παιδιά μιλοῦν γιὰ τόν Οὐρανό, ἐκφράζουν συχνά διάφορες ἰδέες γιὰ τό τί μποροῦμε νά συναντήσουμε ἐκεῖ, ἰδέες οἱ ὅποιες θε-

ολογικά φαίνονται ίσως λανθασμένες. Πρέπει όμως να είμαστε πολύ προσεκτικοί για να μην καταστρέψουμε μέσα τους την επιθυμία να πάνε στον Ουρανό. Μπορείτε να φαντασθείτε ότι θα επιθυμούσε κανείς να πάει σ' ένα τόπο, όπου δεν υπάρχει ούτε φαγητό, ούτε παιχνίδια, ούτε αγαπημένα ζώακια; Πρέπει να δίνουμε την εντύπωση (και δεν είναι εσφαλμένη εντύπωση) ότι ο Ουρανός είναι άσυγκρίτως καλύτερος από ό,τι μπορούμε να φανταστούμε. Μερικά παιδιά, μόλις τό άκουσαν αυτό, ρώτησαν αυθόρμητα: καλύτερος κι από τή νύχτα τής Άναστάσεως; Καλύτερος και από τό παγωτό; Καλύτερος κι από όταν ή μαμά σέ βάζει να κοιμηθείς; Η Βίβλος μάς διδάσκει ότι θά υπάρχει ουράνια τροφή, ουράνιο γέλιο κ.ο.κ. Όσον άφορά τά ζώα, τά παιδιά θέλουν να ξέρουν αν τό αγαπημένο τους ζώο θά έχει μία θέση στον ουρανό. Δεν υπάρχει λόγος να εξηγήσουμε θεολογικά αυτή τή στιγμή σ' ένα παιδί σέ τί διαφέρει ή ψυχή ενός ζώου από τήν ψυχή ενός ανθρώπου. Είναι προτιμότερο να του θυμίσουμε πόσο φροντίζει ό Θεός για κάθε μικρό σπουργίτι (Ματθ. 10, 29).

Δέν πρέπει ποτέ, όταν μιλάμε θεολογικά, να καταστρέψουμε μία ιδέα πού έχει κάποιος μέσα σου, αν δεν τήν

αντικαταστήσουμε με μία ώριμότερη ιδέα, ή όποία δεν ξεπερνά τό επίπεδο αντίληψέως του. Στο Γεροντικό υπάρχει μία διήγηση για κάποιο μοναχό ό όποιος ήταν άνθρωπομορφιστής (δηλαδή έρμήνευε στήν κυριολεξία άγιογραφικές έκφράσεις όπως τά χέρια του Θεού, τά μάτια του Θεού κ.λ.π.). Οί Όρθόδοξοι μοναχοί τον διόρθωσαν. Τόν επισκέφθηκε όμως κάποιος άλλος μοναχός και τον βρήκε να κλαίει. Ό επισκέπτης τον ρώτησε: Γιατί κλαίς, πάτερ; Δέ χάρεσαι πού επέστρεψες στή σωστή πίστη; Ό μοναχός άπάντησε: Κλαίω, γιατί μου πήραν τον Θεό μου και τώρα πιά δεν ξέρω ποιόν να λατρέψω.

Δέ θέλουμε τά παιδιά μας να φοβοῦνται τον θάνατο. Πρέπει να μιλάμε γι' αυτόν ως ένα κομμάτι τής ζωής μας- τό κατώφλι τής ουράνιας ζωής- τό σκαλοπάτι προς τήν αιώνια ζωή με τον Χριστό. Μερικές φορές όρισμένα παιδιά θέλουν τόσο πολύ να πάνε στον Ουρανό, ώστε εκφράζουν τήν επιθυμία να πεθάνουν ή ακόμα να θέσουν μόνα τους τέρμα στή ζωή τους. Δεν πρέπει να βάζουμε μέσα σ' αυτά τά παιδιά ένα νοσηρό φόβο του θανάτου για να μετριάσουμε αυτή τήν επιθυμία, αλλά να τους εξηγοῦμε ότι ό θάνατος είναι ευλογημένος μόνο αν φύγουμε απ' αυτόν τον

κόσμο όταν μάς καλέσει ό Θεός, επειδή Έκείνος μόνο γνωρίζει πότε είμαστε έτοιμοι. Δεν πηγαίνουμε στον Ουρανό πριν μάς στείλει τό εισιτήριο. Δεν υπάρχουν συνταγές για τί θά πούμε στο κάθε παιδί, πρέπει να προσπαθούμε να προσαρμόζουμε τήν άπάντησή μας στήν κάθε περίπτωση.

Πρόκειται για ένα πρόβλημα τό όποιο συχνά βρίσκει τούς γονείς άπροετοίμαστους. Είναι λυπηρό τό γεγονός ότι μικρά παιδιά έχουν έστω άκούσει για τήν αυτοκτονία, αλλά είναι μία πραγματικότητα τήν όποία οί χριστιανοί κατηγορητές πρέπει να αντιμετωπίσουν.

Οί έρωτήσεις για τήν κόλαση και τον Ουρανό, τό κακό ή τό καλό, τούς δαίμονες, τό θάνατο, τήν αυτοκτονία κ.ο.κ. θά τεθούν πολλές φορές κατά τή διάρκεια τής παιδικής ηλικίας. Οί άπαντήσεις μας σ' αυτές (όπως και στήν έρώτηση πώς γεννιούνται τά παιδιά), πρέπει να είναι ανάλογες με τό επίπεδο αναπτύξεως του παιδιού. Δεν άπαντούμε σ' ένα πεντάχρονο παιδί με τον ίδιο τρόπο πού θά άπαντούσαμε σ' ένα δεκάχρονο, αν έθεσε τήν ίδια έρώτηση.

Άπόσπασμα από τό βιβλίο:
"Σκέψεις για τά παιδιά στήν Όρθόδοξη εκκλησία σήμερα" Άδελφής Μαγδαληνής / Ίερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Άγγλίας 1994

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος

ὁ ἐν Βουνένοις

Ο Ἅγιος Ὁσιομάρ-
τυς Νικόλαος ὁ
Νέος, καταγόταν
ἀπὸ τὰ μέρη τῆς
Ἀνατολῆς. Ἐζήσε,
δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστό,
ἀλλὰ κάπου τὸν 7ο μὲ 8ο
αἰῶνα.

Γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς θεο-
σεβεῖς, εὐγενεῖς καὶ πλουσί-
ους.

Ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρό-
νια, ἔδειχνε, ποιὰ θὰ εἶναι ἡ
πνευματικὴ του ἐξέλιξη. Ἀπέ-
φευγε τὴ συναναστροφή τῶν
νέων πού δὲν ἦταν προσεκτι-
κοὶ στὴ ζωὴ τους καὶ συνανα-
στρέφονταν πάντα μὲ
συνετοὺς, προσεκτικούς καὶ
θεοσεβεῖς ἀνθρώπους.

Ὅταν μεγάλωσε, κατα-
τάχθηκε σάν στρατιώτης,
στά βασιλικά στρατεύματα.
Ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ἀνδρεῖος
καὶ μορφωμένος, ὁ τότε βασι-
λιάς τοῦ ἔδωσε μεγάλα ἀξιώ-
ματα, τὸν ἔκανε Δούκα,
δηλαδή στρατιωτικὸ διοικητὴ
καὶ τὸν ἔστειλε στὰ μέρη τῆς
Θεσσαλίας.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Νικόλαος,
μὲ τὴ φώτιση τοῦ Θεοῦ, πῆγε
στό ὄρος τῆς Βουνένης, ἔνα

βουνό κοντά στη Λάρισα και εκεί βρήκε μερικούς μοναχούς πού ήσυχάζαν, όποτε άποφασίζει νά άσκητεύσει και αυτός στό όρος αυτό, έγκαταλείποντας κάθε κοσμική δόξα και τά άξιώματά του.

Έγινε λοιπόν μοναχός και άρχισε τό σκληρό άγώνα τής νηστείας, τής προσευχής, τής άγρυπνίας και κάθε άλλης σκληραγωγίας και άσκήσεως. Έτσι, πολύ σύντομα έφθασε σε πολύ ύψηλά μέτρα πνευματικής και έναρέτου ζωής. Άλλά ό διάβολος, μή ύποφέροντας νά βλέπει τή θεάρεστη ζωή τών μοναχών αυτών, έστειλε έναντίον τους, πλήθος άθέων Άβάρων, πού ήρθαν τότε στην Έλλάδα, λεηλατώντας και φονεύοντας τούς πάντες.

Ένώ λοιπόν ό Όσιος προσευχόταν μαζί με τούς δώδεκα συνασκητές του, ήρθε τή νύκτα άγγελος Κυρίου και τούς είπε νά έτοιμαστούν, γιατί σε λίγο θά μαρτυρήσουν γιά τόν Χριστό και θά πάρουν τά στεφάνια τής άθλήσεως. Οί άθλητές μόλις άκουσαν τή “χαρμόσυνη” αυτή είδηση, χάρηκαν και άρχισαν μεγαλύτερο άγώνα με νηστείες και προσευχές, γιά νά γίνουν άξιοι τής αιώνιου ζωής.

Ό Μακάριος Νικόλαος, συμβούλευε τούς συνασκητάς του λέγοντας: Νά μήν φοβηθοΰμε άδελφοί τόν πρόσκαιρο θάνατο, οΰτε νά δειλιάσουμε, γιατί τώρα ήρθε ή ώρα, νά δείξουμε τήν ανδρεία μας και με μικρή και λίγη τιμωρία νά κληρονομήσουμε τήν παντοτεινή εύφροσύνη και μακαριότητα.

Σέ λίγες ήμέρες, ήρθαν οί Άβαροι στη Σκήτη και τούς μέν άλλους Όσίους, άφοΰ δέν μπόρεσαν νά τούς άλλαξοπιστήσουν με διάφορα βασανιστήρια, στό τέλος τούς άποκεφάλισαν, τόν δέ όσιο Νικόλαο, βλέποντας ότι είναι πολύ ώραϊος, άρχισαν με κολακείες νά τόν παρακινούν νά άρνηθεί τόν Χριστό και νά προσκυνήσει τά άναίσθητα είδωλά τους.

Άδικος όμως ό κόπος τους, γιατί οΰτε ελάχιστα μπόρεσαν νά κλονίσουν από τήν εύσέβεια τόν Άγιο, ό όποιος άπαντοΰσε: “Εγώ δέν είμαι μωρό παιδί γιά νά ξεγελαστώ και νά άρνηθώ τόν άληθινό Θεό ό Όποιος με

έπλασε και νά προσκυνήσω τά άψυχα είδωλα. Άλλά όπως από τήν αρχή ήμουν εύσεβής χριστιανός, έτσι και θά παραμείνω, μέχρι νά παραδώσω τήν ψυχή μου στα πανάχραντα χέρια του Κυρίου ήμών Ίησοΰ Χριστου, τόν Όποιο, σάν Θεό άληθινό και Σωτήρα μου προσκυνώ, λατρεύω και σέβομαι και γιά τήν άγάπη Του αισθάνομαι μεγάλη προθυμία και πόθο, νά χύσω άκόμη και τό αίμα μου”.

Άμέσως τότε οί βάρβαροι έξαγριώθηκαν και τόν έδειραν άσπλαχνα. Τόν απείλησαν δέ ότι θά τόν τιμωρήσουν με φοβερά βασανιστήρια μέχρι θανάτου, αν δέν άλλαξοπιστήσει. Ό Άγιος όμως απάντησε: “Αυτό πού με φοβερίζει νά με κάνετε, επιθυμώ πολύ, γιατί εάν με χωρίσετε από αυτή τή μάταιη και πρόσκαιρη ζωή, μου δίνετε άτέλειωτη και βασιλεία ούράνια, όπου θά δοξάζομαι μαζί με τόν Χριστό μου πάντοτε άπολαμβάνοντας χαρά ανεκλάλητη και αγαλλίαση άπερίγραπτη”.

Τότε οί βάρβαροι τόν έδειραν τόσο πολύ, ώστε κοκκίνισε ή γή από τό άγιο αίμα του. Αυτοί πού τόν έδειραν άλλαξαν δύο και τρεις φορές από τήν κούραση. Έπειτα τόν έδεσαν σ’ ένα δένδρο, όπου τόν τόξευαν, τόν ελόγχευσαν και άλλες πολλές τιμωρίες τόν έκαναν. Τέλος βλέποντας ότι ήταν αδύνατο νά άλλαξοπιστήσει τόν άποκεφάλισαν και έτσι έλαβε ό άείμνηστος, τόν στέφανον τής άθλήσεως στις 9 Μαΐου.

Τό άγιο λείψανό του, έμεινε άταφο στό βουνό αυτό, επί πολύ καιρό και τό φύλαγαν άγγελοι, άβλαβές και άδιάφθορο, μέχρι πού φανερώθηκε με τό έξής θαΰμα:

“Ενας άρχοντας από τήν ανατολή, πού έπασχε από λέπρα, είδε στόν ύπνο του τόν Άγιο, ό όποιος του είπε, νά πάει στό βουνό τής Βουνένης και εκεί θά βρει κοντά σε μία πηγή τό Λείψανό του, τό όποιο θά τόν θεραπεύσει. Πραγματικά ύστερα από πολύ έρευνα, ό άρχοντας βρήκε τήν πηγή και τό Άγιο Λείψανο του Όσιομάρτυρος, άκέραιο, άφθαρτο και ευωδιάζε. Τότε λούστηκε στην πηγή, άσπάστηκε τό Άγιο Λείψανο και άμέσως ώ

του θαύματος, θεραπεύτηκε από την ασθένειά του. Ύστερα από ευγνωμοσύνη, καθάρισε ο άρχοντας τον τόπο εκείνο και έκτισε Ἱερό Ναό, στο όνομα του Ἁγίου, ἔθαψε τό Ἅγιο Λείψανο, ἐκεῖ τό ὁποῖο ἔκτοτε κάνει πάμπολα θαύματα.

Σήμερα στό μέρος αὐτό, κοντά στό χωριό Βούνενα, μισή ὥρα ἔξω ἀπό τή Λάρισα, ὑπάρχει νέος Ναός, ἐντός τοῦ ὁποῖου βρίσκεται καί ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου.

Ἡ δέ Ἁγία θαυματουργός Κάρα του, καθώς καί κάποιο τεμάχιο τοῦ Λειψάνου του, βρίσκονται στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Νικολάου στό Νησί τῆς Ἄνδρου, κοντά στό χωριό Ὠρες. Πολλοί δέ Ναοί, πρὸς τιμή τοῦ Ὁσιομάρτυρος, ὑπάρχουν σέ πολλά μέρη τῆς πατρίδος μας.

Στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου, δηλαδή στόν Ἱερό Ναό του, πού βρίσκεται κοντά στό χωριό Βούνενα, συμβαίνει ἕνα ὑπερθαύμαστο γεγονός καί κυρίως κατά τήν ἐτήσια μνήμη τοῦ Ἁγίου: τρέχει ἕνα ὑγρό πού μοιάζει μέ αἷμα: Τό αἷμα αὐτό τρέχει ἀπό τούς κορμούς μερικῶν δένδρων, στά ὁποῖα ἐσφαγίασαν τούς συνασκητάς τοῦ Ἁγίου καί ἐπίσης πλημμυρίζει τή ρίζα ἐνός κομμένου δένδρου, ὅπου κατά τήν παράδοση ἐβασάνισαν τόν Ἅγιο.

Τό “αἷμα” ἀρχίζει νά τρέχει τό ἀπόγευμα τῆς 8ης Μαΐου, παραμονή τῆς μνήμης του καί συνεχίζει τή θαυμαστή ἐμφάνισή του, μέχρι τό πρωί τῆς ἑορτῆς του, 9 Μαΐου. Εὐλαβεῖς χριστιανοί πού τό γνωρίζουν, πηγαίνουν ἐκεῖ τήν παραμονή καί συγκεντρώνουν μέσα σέ μπουκάλια, τό τρεχούμενο θαυμαστό “αἷμα” γιά νά τό μοιράσουν σάν εὐλογία στους γνωστούς τους. Τό δέ βράδυ, κάνουν ἀγρυπνία γιά τή γιορτή τοῦ Ἁγίου. Πολλοί μάλιστα ἀπό αὐτούς, ἔχουν παρατηρήσει ὅτι στίς 5 ἡ ὥρα,

τό πρωί τῆς μνήμης του, στό μέρος τῶν δένδρων, ἀκούγεται ἕνα θαυμαστό βουητό, σέ μιά ἀκτίνα 10 μέτρων καί γιά 10 λεπτά περίπου. Ἐπίσης καί τό Ἅγίασμα τῆς πηγῆς, δέν τρέχει πάντοτε, τρέχει ὁμως ἐκείνες τίς ἡμέρες ὅταν τρέχει καί τό “αἷμα”.

Ἄδελφοί μου, τυχεροί εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού κατάλαβαν τήν ἀποστολή τους ἐδῶ στήν πρόσκαιρη ζωή καί ἀγωνίσθηκαν γιά τοῦ Χριστοῦ τήν Ὁρθόδοξη

Πίστη τήν Ἁγία καί τῆς Πατρίδος τήν Ἐλευθερία. Ἀγωνίσθηκαν κατά τοῦ κακοῦ. Τῆς παλαιᾶς καί συγχρόνου εἰδωλολατρίας καί σῶμα μέ σῶμα πάλεψαν κατά τοῦ κοσμοκράτορος πονηροῦ δράκοντος, γιατί πίστεψαν στήν αἰώνια ζωή καί στά Εὐαγγελικά Λόγια τοῦ Χριστοῦ πού εἶπε: “Οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος. Ἐξελεύσονται οἱ Ἄγγελοι καί ἀφοριοῦσι τούς πονηρούς ἐκ μέσου τῶν δικαίων καί βαλοῦσιν αὐτούς εἰς τήν κάμινον τοῦ πυρός, ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμός καί βρυγμός τῶν ὀδόντων”. (Ματθ. ΙΓ´ 49).

Ποιός θά μπορέσει ἀδελφοί μου νά ξεφύγει τῆς Πανσόφου Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ στή Δευτέρα Του ἔνδοξη Παρουσία; Γι’ αὐτό νά μήν ἀκολουθοῦμε καί ἐκτελοῦμε τά ἔργα τοῦ πονηροῦ δαίμονος, ἀλλά νά ἀγωνιζόμαστε τόν ὑπέρ Χριστοῦ ἀγαθό καί ἐνάρετο καλό ἀγῶνα τῆς σωτηρίας μας. Ἔτσι μόνον ἡ γῆ μας θά γίνει Παράδεισος καί θά μπορέσουμε μέ τή Θεία Χάρη, ἀλλά καί μέ τόν πνευματικό μας ἀγῶνα καί μέ ἔργα ἐλεημοσύνης, νά προγευτοῦμε καί ἐπί τῆς γῆς τή χαρά τῆς Αἰωνίου Ζωῆς. Γένοιτο Κύριε τό ἔλεός Σου ἐφ’ ἡμᾶς καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπί Σέ. Εὐχέσθε π. Μ.

Ὁρθόδοξος Φιλόθεος μαρτυρία.

Ἐκδοσις “Ὁρθόδοξος Κυψέλη”.

Γέροντας *Λωύλ* Γιαννακόπουλος

— ένας σοφός και όσιος Γέροντας —

“Ένα εύλογημένο ξεκίνημα.

Ο Φώτιος Γιαννακόπουλος, καθώς ήταν τό πρώτο του όνομα, γεννήθηκε τό 1901 κοντά στό Πεταλίδι Μεσσηνίας. Οί γονείς του φτωχοί μά τίμιοι άνθρωποι έγκαταστάθηκαν στή Μεσσηνιακή πρωτεύουσα, τήν Καλαμάτα, για νά μάθουν τά παιδιά τους γράμματα “καί νά προκόψουν” σύμφωνα μέ τό σλόγχο τής έποχής.

Τήν ως ενός βαθμού βραδυγλωσσία του ό μαθητής Φώτιος αναπλήρωνε μέ τήν όρθή σκέψη καί τήν κοφτερή κρίση του. Αύτά τόν έκαναν νά μήν περιορίζεται στήν επιφανειακή γνώση τών πραγμάτων, αλλά νά είσχωρει στίς βαθύτερες έννοιες καί νά άπορροφά σαν τό σφουγγάρι τίς προσφερόμενες από τήν τότε αξιόλογη παιδεία γνώσεις τής έποχής του.

‘Ο Θεός έφερε τόν άνήσυχο μαθητή Φώτιο κοντά στόν συμπολίτη του άσκητή

π. Ἡλία Παναγουλάκη. Ἡ δυναμική προσωπικότητα τοῦ π. Ἡλία ἐπηρεάσε ἀποφασιστικά τὸ νεαρό Φώτιο. Τὸν ἔκανε νὰ πάρει τὴν ἀπόφαση τῆς παντοτινῆς ἀφοσίωσης στὸ Χριστό. Ἐκεῖ, στὸ ἀσκητήρι τοῦ π. Ἡλία γνώρισε καὶ συνδέθηκε μὲ παντοτινὴ φιλία μὲ τὸν μετέπειτα ἱεραπόστολο τῆς Ἀφρικῆς π. Χρυσόστομο Παπασαραντόπουλο.

Τὸ εὐλογημένο ξεκίνημα γιὰ τὸ νεαρό Φώτιο ἦταν πιά πραγματικότητα.

Ἔστερα ἀπὸ ἐπιτυχεῖς θεολογικὲς σπουδὲς καὶ τὴν ἐκπλήρωση τῆς στρατιωτικῆς θητείας προσέρχεται ὡς δόκιμος μοναχὸς στὴν Ἱ. Μονὴ Βελανιδιάς ξέω ἀπὸ τὴν Καλαμάτα. Τὸν ἐπόμενο χρόνο κείρεται μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Ἰωήλ. Ἀργότερα χειροτονήθηκε διάκονος καὶ πρεσβύτερος, γιὰ νὰ ὑπηρετήσει ἕνα διάστημα καὶ ὡς καθηγητῆς στὴ Μέση Ἐκπαίδευση. Τὸν περιέμενε ὁμως μιά σκληρὴ δοκιμασία τῆς ὑγείας του, τὴν ὁποία μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ξεπέρασε μὲ ἀπέραντη ὑπομονὴ καὶ καρτερία.

“Ὁ π. Ἰωήλ δὲν ἐπέτρεπε στὸν ἑαυτὸν του νὰ ἐπιθυμῆ πράγματα ἀντίθετα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ”, γράφει ὁ σεβ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως κ. Μελέτιος στὸ βιβλίο του “Ὁ πατήρ Ἰωήλ”.

Ὁ Θεὸς θεράπευσε τὴν κλονισμένη ὑγεία τοῦ π. Ἰωήλ καὶ τὸν ἀπέδωσε ἔτσι πιὸ ἀκμαῖο στὸν ἀγρό τοῦ θερισμοῦ.

Περίοδος ἐσωτερικῆς καλλιέργειας.

“Τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει”. (Ψαλμ. 33, 19). Πράγματι ὁ Θεὸς σώζει τοὺς ταπεινοὺς, ἀφοῦ “ἡ ταπείνωση εἶναι ἡ πύλη τῆς οὐρανοῦ βασιλείας, πού εἰσάγει σ’ αὐτὴν ὅσους τὴν ἐξασκοῦν”, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τῆς Κλίμακος. Ὁ π. Ἰωήλ βρέθηκε πολλές φορές στὴ ζωὴ του ἀντιμέτωπος μὲ τὸ “ἐκκλησιαστικὸ κατεστημένο”. Βρέθηκε κατατρεγμένος ἀπὸ ἀνθρώπους πού αἰσθάνονταν μειωμένοι ἀπέναντί του, γιατί δὲν ἀνέχονταν νὰ συγκρίνει ὁ λαὸς τὴ δικὴ τους ἀμάθεια μὲ τὴ σοφία ἐκείνου, οὔτε τὴ μικρότητά τους μὲ τὸ δικό του μεγαλεῖο. Αὐτὸ ἦταν ἕνας “κλῆρος” πού τὸν συνόδευε ὡς τὸ τέλος τῆς ἐπίγειας βιοτῆς του.

Αὐτὸς ὁμως ἤξερε νὰ παραιτεῖται σάν τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο καὶ νὰ ἐπιδιώκει τὴν ἀφάνεια. Ἔτσι, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ διάφορες θέσεις δὲ ρίζωσε πουθενά, γιατί τὸν συντρόφευε

ὁ “κλῆρος” πού ἀναφέραμε προηγουμένως.

Τελικὰ βρέθηκε τόπος μικρὸς καὶ ἄσημος γι’ αὐτὸν τὸν μεγάλο! Ἦταν ἕνα φτωχὸ παρεκκλήσι σὲ μιά συνοικία τῆς Καλαμάτας, τὸ μετόχι τῆς Ἱ. Μονῆς Βελανιδιάς, οἱ μικροὶ Ἅγιοι Ταξίαρχες σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ μεγάλο ὁμώνυμο ναὸ στὸ κέντρο τῆς πόλης.

Ἐκεῖ, ὁ π. Ἰωήλ ἔστησε τὴν πνευματικὴ του ἔπαλξη. Κι ὅταν τὸν ρωτούσαμε μὲ παιδικὴ ἀφέλεια, γιατί π. Ἰωήλ δὲ σᾶς δίνουν κάποια ἐπίσημη θέση; Αὐτὸς μᾶς ἀπαντοῦσε: “Μὰ ἐγὼ γυρεύω κατὶ ἀκόμη πιὸ μεγάλο. Γυρεύω νὰ γίνω... αὐτο-κράτορας!” Ἐννοώντας πὼς θέλει νὰ κυριαρχήσει στὸν ἑαυτὸν του μὲ τὴ νήψη, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ἀσκήση.

Τὸ ταπεινὸ ἐκεῖνο ἐκκλησάκι ἦταν σὺν τὸ ἐπισημότερο ἐργαστήρι γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν. Ὁ καλλιεργημένος αὐτὸς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου μὲ τὴν Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία, τὸ ἐμπεριστατωμένο, μεστό καὶ χριστοκεντρικὸ κήρυγμά του καὶ τὴν ὄλη ἀναστροφή καὶ ἀπλότητά του σαγήνευε πραγματικά τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἀνθρωποὶ κάθε ἡλικίας καὶ τάξεως στοιβάζονταν κυριολεκτικά στὸ μικρὸ μὲν σὲ χῶρο, ἀλλὰ μεγάλο σὲ ἐγκαρδιότητα καὶ κατάνυξη, ἁγιασμένο αὐτὸ περιβάλλον.

Τὸ γέμιζε ἡ πληθωρικὴ μορφή τοῦ Γέροντα π. Ἰωήλ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ σοφία, τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἀγάπη κέρδιζε τίς ψυχές καὶ τίς ὁδηγοῦσε στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

“Σκευὸς ἐκλογῆς”.

Ὁ π. Ἰωήλ ἦταν πραγματικά “σκευὸς ἐκλογῆς” σάν τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Κύριος σκοπὸς του ἦταν νὰ σώζει ψυχές. Νὰ φέρνει τὸν κόσμον σὲ ἐπίγνωση καὶ γνήσια χριστιανικὴ ζωὴ. Ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλε ἐκεῖνα τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς στὴν πνευματικὴ ἔρημη Καλαμάτα, γιὰ νὰ στομῶσει τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, πού τὸν ἔδερε πείνα ὄχι μόνο ὑλικὴ ἀλλὰ κυρίως πνευματικὴ.

Βασικὸ ὄπλο στά χέρια τοῦ Γέροντα π. Ἰωήλ ἦταν ὁ λόγος. Ὅχι βέβαια ὁ λόγος ὁ ρητορικός, γιατί κι ἀλλοῦ εἶπαμε πὼς δὲ διέθετε τέτοια ἱκανότητα. Ἀλλὰ ὁ λόγος ὁ βιβλικός, ὁ πατερικός, ὁ καθαρὰ ἐκκλησιαστικός. Ὁ λόγος του δὲν ἀπευθυνόταν στὸ συναίσθημα, ἀλλὰ στόχευε σ’ ὀλόκληρο τὸ εἶναι τοῦ ἀνθρώπου-

βούληση, νόηση, συναίσθημα. Δέν έμοιαζε ποτέ μέ τή δυνατή βροχή πού φεύγει καί πάει στη θάλασσα. Άλλά σύμφωνα μέ τόν Άγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, ήθελε ό λόγος του νά είναι ήρεμος, σιγανός, βαθύς καί χωρίς έξωτερικά στολίδια.

Τά κηρύγματα του εκείνα στους Άγίους Ταξιάρχες, αλλά καί οί διαλέξεις του γιά τό εύρύτερο κοινό τής Καλαμάτας, τίς όποίες έδινε στη μεγάλη αίθουσα του μορφωτικού ιδρύματος “Λαϊκή Σχολή”, σέ αίθουσες κινηματογράφων κ.α., άφησαν έποχή γιά τό λαό τής Καλαμάτας. Πολλές από τίς διαλέξεις του αυτές μέ μύριες δυσκολίες τίς τύπωνε σέ μικρά φυλλάδια, γιά νά κυκλοφορούν εύρύτερα. “Όλο αυτό τό ύλικό άποτέλεσε τόν πυρήνα γιά τό τιτάνιο συγγραφικό καί έκδοτικό έργο, τό όποιο έπιτέλεσε χωρίς καμμία βοήθεια από οιάδήποτε επίσημη Αρχή.

Συστηματικότερη πνευματική έργασία έκανε ό π. Ίωήλ μέ τό μυστήριο τής Ίερας Έξομολογήσεως. Κύριο μέλημά του ήταν νά φέρνει τόν κόσμο πού έτρεχε κοντά του σέ αυτογνωσία, αυτοκατάκριση καί αυτομεμψία. Φαινόταν έξωτερικά προφητικός, αυστηρός καί αγέρωχος. Μά δέν ήταν στην πραγματικότητα έτσι. Καθώς λέγεται: “τά φαινόμενα άπατούν”. Ό π. Ίωήλ ήταν γεμάτος κατανόηση, αγάπη καί στοργή.

ΕΊχε τή διακριτικότητα νά διαθέτει από τόν χρόνο του όσο χρειαζόταν, γιά νά δέχεται όποιον τόν γύρευε. Δέν ήταν μικρό πράγμα νά μπορείς τόσο εύκολα νά έχεις πρόσβαση σέ ένα πραγματικά μεγάλο πνευματικό καί σοφό καθοδηγητή.

Ό π. Ίωήλ έφθασε σ’ αυτό τό ύψος, γιατί ήξερε νά προσεύχεται άκατάπαυστα, νά νηστεύει, νά άσκεΐται πνευματικά καί νά μελετᾶ αδιάλειπτα τήν Άγία Γραφή, τούς Πατέρες τής Έκκλησίας καί άλλα πνευματικά βιβλία.

Χαρισματούχος Γέροντας.

Ό π. Ίωήλ ήταν ένας άνηρωπος προικισμένος από τόν Θεό μέ πολλά χαρίσματα. Φιλομαθής καί έρενητικός, εΐσχωρούσε στό βάθος του λόγου του Θεού, πού ήταν συνεχής τροφή του. Ίδιαίτερα έντρυφούσε στην Άγία Γραφή. Καινή καί Παλαιά Διαθήκη, γι’ αυτό μάς χάρισε τά έρμηνευτικά του βιβλία, πού άφησαν έποχή. Μέ τιτάνιο κόπο, άκατάβλητη θέληση καί θείο φω-

τισμό ύπομνημάτισε όλα τά βιβλία τής Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ήταν ό μόνος πού τόλμησε χωρίς καμία έξωθεν βοήθεια, ένα τόσο δύσκολο έργο. Τό 1965 πού έπεράτωσε αυτόν τόν άθλο, εύχαριστούσε τόν Θεό, πού του έδωσε τίς δυνάμεις καί τούς συνεργάτες πού του συμπαραστάθηκαν άμερόληπτα.

Γιά τό έργο του αυτό βραβεύτηκε στις 31 Δεκεμβρίου 1965 από τήν Άκαδημία Άθηνών, ύστερα από πρόταση του άειμνήστου καθηγητού έρμηνείας τής Παλαιᾶς Διαθήκης Παναγιώτου Μπρατσιώτου. Ό π. Ίωήλ δέν περίμενε, ούτε έπιδίωξε ποτέ τέτοια διάκριση. Ήθελε νά ζεί στην άφάνεια καί νά εργάζεται άθόρυβα. Κάποτε όμως τό καλό άναγνωρίζεται καί έρχεται στην έπιφάνεια. Άποτελεί κι αυτό αίτία νά δοξάζεται ό Θεός στό πρόσωπο τών άξιων λειτουργών του. Ένας άπλος ιερέας αυτός ολοκλήρωσε έναν έρμηνευτικό άθλο, τόν έπιστημονικό ύπομνηματισμό όλόκληρης τής Παλαιᾶς Διαθήκης. Ένα έργο τό όποιο δέν άποτόλμησαν άλλοι άρμοδιότεροι αυτού, τό έφερε σέ πέρας προς δόξαν Θεού καί παντοτεινή βοήθεια του πληρώματος τής Έκκλησίας.

Τό συγγραφικό έργο του π. Ίωήλ δέν περιορίστηκε μόνο στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά έπεκτάθηκε καί στην Καινή Διαθήκη. Άσχολήθηκε μέ αναλύσεις κειμένων τής Καινής Διαθήκης, τήν έρμηνεία τής Άποκαλύψεως μέ ένα δικό του πρωτότυπο τρόπο καί μέ πολλά άλλα βιβλικά θέματα.

Ό κύκλος τών μελετών του διευρύνονταν συνεχώς, γιά νά συμπεριλάβει θέματα άπολογητικά, κοινωνικά καί οικοδομητικά του χριστεπωνύμου πληρώματος.

Ουδέποτε ενδιαφέρθηκε γιά τήν προβολή καί κυκλοφορία τών βιβλίων του. Τά άφηνε στά χέρια του Θεού προς δόξαν του όποιου τά έγραφε καί αύξηση τής Έκκλησίας Του. Άναρίμητες ψυχές φωτίζονται μέχρι τά σήμερα καί θά φωτίζονται πάντοτε από τά άνεπανάληπτα αυτά έρμηνευτικά καί λοιπά έργα του μακαριστού Γέροντα π. Ίωήλ.

Όλα προς δόξαν Κυρίου.

Ό μακαριστός Γέροντας π. Ίωήλ όλα του τά χαρίσματα τά έθεσε προς δόξαν Κυρίου. Πρός

τό σκοπό αυτό και προς διέξοδο τών φιλομόναχων τάσεων πού ἔκαιγαν κάποιες εὐσεβεῖς νέες, ἴδρυσε τό Ἱσυχαστήριον "Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΩΗΛ" πλησίον τῆς Καλαμάτας. Τό ἔργο ξεκίνησε ὕστερα ἀπό εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα μακαριστοῦ Γέροντα π. Πολυκάρπου Ἀνδρώνη.

Κάποιες παρακαταθῆκες του πρὸς τίς πρῶτες μοναχές τοῦ Ἱεροῦ Ἱσυχαστηρίου ἀποτελοῦν, θά λέγαμε, κανόνες τοῦ Ὁρθοδόξου μοναχισμοῦ. Ἐνδεικτικά μόνο θά ἀναφέρουμε δύο ἀπ' αὐτές.

-Ἡ μοναχική ζωή εἶναι ἓνα ἀφανές χαριτωμένο μαρτύριο. Στή μοναχική ζωή κάθε ἀφιερωμένη ψυχή ὑποβάλλει τόν ἑαυτό της ἐκουσίως στό συνεχές μαρτύριο τῆς ἀποκοπῆς της ἀπό τίς γήινες ἀπολαύσεις καί σωματικές ἡδονές.

-Τό κύριο γνώρισμα τῶν ἀληθινῶν μοναχῶν, πού ἀγωνίζονται μέ πραγματική δεξιότητα γιά τή σωτηρία τους, εἶναι ἡ ἀφάνεια. Τό ὀλοκληρωτικό κρύψιμο τῆς ζωῆς τους στήν ταπείνωση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μέ τήν ἴδρυση τοῦ Ἱεροῦ Ἱσυχαστηρίου καί τήν περαίωση τοῦ ὑπομνηματισμοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὁ π. Ἰωήλ θεώρησε πῶς ὀλοκλήρωσε τήν ἀποστολή του καί πῶς μπορούσε πιά σάν τόν δίκαιο Συμεών νά ἀναφωνήσει: "νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου Δέσποτα". (Λουκᾶ 2, 19). Ἔτσι φαίνεται πῶς ἦταν καί τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ.

Λίγο πρὶν ἀπό τά Χριστούγεννα τοῦ 1966 ὁ μακαριστός Γέροντας, ὕστερα ἀπό σύντομη παραμονή στό νοσοκομεῖο, ἔφυγε γιά τήν αἰωνιότητα.

Τά σημεῖα ἀγιότητας τοῦ π. Ἰωήλ εἶναι πολλὰ καί ποικίλα. Ἀλλά Κύριος ὁ Θεός θά ἀποφανθεῖ περὶ αὐτοῦ.

Ἐμεῖς, τά πνευματικά του παιδιά στηριζόμαστε στό παράδειγμα καί τίς διδαχές του κι ἐκζητοῦμε τίς εὐχές του, γιά νά μᾶς στηρίζουν στό δρόμο πού ἐκεῖνος μᾶς ἔδειξε πρακτικά καί θεωρητικά.

ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλ. "Σύγχρονες ὁσιακές μορφές (Ἄγιοι & Γέροντες τῆς ἐποχῆς μας)

Βασιλείου Σκιαδᾶ/Θεολόγου

γνήσιο θυμίαμα

*Κατεθουθήτω
ἡ προσευχή μου
ὡς θυμίαμα
ἐνώπιόν Σου...*

Φτιάχνουμε μοναστηριακό θυμίαμα μέ τά ἑξῆς ἀρώματα: ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ, ΓΑΡΛΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ, ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ, ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ, ΑΓΓΕΛΙΚΟ, ΑΘΩΣ, ΑΝΘΟΣ ΕΡΗΜΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΜΕ ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ, ΖΟΥΜΠΟΥΛΙ, ΣΥΠΕΡ, ΦΟΥΛΙ

“Θαυμαστές ‘Ιστορίες”

Δύο έπιστολές - Μαρτυρίες

ΕΠΑΣΧΑ ΑΠΟ ΚΟΛΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΕΝΤΕΡΟΥ ΓΙΑ 7,5 ΧΡΟΝΙΑ! ΤΩΡΑ ΕΙΜΑΙ ΚΑΛΑ!

ροῦσαν, παρά τοῦ ὅτι ἔπαιρνα καί πάρα πολλά χάπια buscopan plus, τά ὁποῖα μόνο προσωρινά μέ ἤρεμοῦσαν, μέ κίνδυνο νά βλάψουν τό συκώτι μου, καθότι ξεπερνοῦσα σχεδόν καθημερινά κατά πολύ τήν δοσολογία. Ἡ κατάστασή μου ὅμως συνεχῶς χειροτέρευε.

Πρίν πάω νά κάνω τήν εἰδική καί ἀπεχθῆ πρός ἐμένα ἐξέταση ἐπισκέφθηκα τόν ἀγαπημένο μου Γέροντα καί μετά τήν ἐξομολόγησή μου, τοῦ ζήτησα νά μέ σταυρώσει. Σᾶς παραθέτω τόν διάλογο πού εἶχαμε:

-Πατέρα Νεκτάριε θέλω νά μέ σταυρώσετε γιά τούς φοβερούς πόνους πού ἔχω. Δέν θέλω νά πάω στό γιαιτρό. Θέλω νά μέ κάνετε ἐσεῖς καλά.

-Παιδάκι μου, δέν θεραπεύω ἐγώ τούς ἀνθρώπους, ὁ Χριστός εἶναι ὁ Ἴαιτρός μας. Θά σέ σταυρώσω μέ τό σταυρό μου, ἂν εἶναι θέλημα Θεοῦ θά γίνεις καλά. Ἄλλά νά πᾶς καί στό γιαιτρό σου.

-Ἐγώ ὅμως πιστεύω ἀληθινά σέ σᾶς καί στή δύναμη τοῦ σταυρώματός σας καί πιστεύω πώς θά μέ κάνετε καλά. Τό πιστεύω πολύ.

Μέ σταύρωσε ἐπιμένοντας σέ κάποια σημεῖα καί πιέζοντας τόν ἐπιστήθιο σταυρό ἐπάνω μου.

-Νιώσατε νά ἔγινε κάτι; τόν ρώτησα μέ ἀγωνία.

-Ἐνιωσα νά φεύγει μιὰ δύναμη, ἀλλά δέν ξέρω νά σοῦ πῶ σίγουρα.

-Ἄν μέ κάνετε καλά θά πέσω στά γόνατα

Γνωρίζω τόν π. Νεκτάριο Μουλατσιώτη ἀπό τό 1984. Παρακολουθῶ τήν πορεία του ὄλα αὐτά τά χρόνια καί τόν ἀγαπῶ καί τόν ἐμπιστεύομαι ὄλο καί περισσότερο.

Ἐχοντας δεῖ ἐπανελλημμένα τήν δύναμη τοῦ ἐπιστήθιου σταυροῦ του, τοῦ ζήτησα νά βοηθήσει καί μένα καί φυσικά σάν καλός πατέρας πού εἶναι τό ἔκανε.

Ἐπασχα ἀπό κολικούς τοῦ ἐντέρου ἐπί 7.5 χρόνια. Δέν ζοῦσα φυσιολογικά καί περνοῦσα πάρα πολλές ἡμέρες τρώγοντας μόνο ψωμί μέ βούτυρο. Οἱ πόνοι ὅμως δέν ὑποχω-

καί θά ἀσπασθῶ τά παπούτσια πού φορᾶτε.

Κοιτάζω κάτι μαῦρα, λίγο σκονισμένα παπούτσια καί ἄν καί πολύ παραξενη καί ὑπερβολική μέ τήν καθαριότητα ἔνωσα μιά λαχτάρα νά τό κάνω.

Ἐχουν περάσει τέσσερις μῆνες ἀπό ἐκεῖνο τό σταῦρωμα καί δέν ἔχω νιώσει κανένα πόνο. Δέν ἔχω πάρε οὔτε ἓνα φάρμακο καί χαίρομαι νά βλέπω στό οἰκογενειακό φαρμακεῖο στιβαγμένα καί ἀνέγκιχτα τά BUSCOPAN PLUS. Τρώω ἄνετα ὅλα τά φαγητά πού εἶχα 7,5 χρόνια νά πλησιάζω (ῥοσπρια, λαχανικά κλπ.) καί ὅ,τι θέλω χωρίς κανένα πρόβλημα.

Συνάντησα τόν γέροντά μου καί τοῦ ἀνακοίνωσα τήν θεραπεία μου. Ἡ ἀντίδρασή του ἦταν ἀπλή καί σεμνή. Μέ ἄκουγε σάν ἐξωτερικός καί κάπως ἀδιάφορος ἀκροατής, σάν νά μήν ἦταν τό δικό του χέρι πού μέ σταῦρωσε καί ὅσο καί ἄν ἐπέμενα καί τόν παρακάλεσα δέν μοῦ ἐπέτρεπε νά γονατίσω νά ἀσπασθῶ τά παπούτσια του. Ἐχω φωτογραφία τοῦ ἀγαπημένου μου γέροντα στό σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ μου. Κάθε φορά πού τήν κοιτάζω λέω μέ βαθειά εὐγνωμοσύνη.

“Χριστέ βοήθει ἡγουμένω Νεκταρίω”

Θαυμαστός ὁ Θεός πού καί σήμερα μᾶς δίνει καλούς καί ἀγίους κληρικούς.

*Φώφη Τσούλου
Ἑρμοῦ 13Α / Ν. Ἡράκλειο Ἀθηνῶν*

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΘΑ ΦΥΓΕΙ

Ἡ μητέρα μου ἔπασχε ἀπό καρκίνο. Δυστυχῶς ὅταν τό διαγνώσαμε, οἱ γιατροί, μᾶς εἶπαν ὅτι ἡ κατάσταση ἦταν προχωρημένη καί δέν ὑπῆρχε καμία ἐλπίδα ζωῆς. Μᾶς εἶχαν δώσει οἱ γιατροί ἕξι μῆνες ζωῆ. Ἐκεῖνη ἔζησε δέκα μῆνες.

Στίς 18 Ὀκτωβρίου 2008, ἡμέρα Σάββατο, ὁ Γέροντας Νεκτάριος Μουλατσιώτης, μᾶς εἶχε ἐπισκεφθεῖ στά Ἰωάννινα, στό σπίτι τῆς πεθερᾶς μου. Τό ἀπόγευμα καί ἐνῶ καθόμασταν ὅλοι καί ἀκούγαμε τά ὅσα σημαντικά καί σοφά μᾶς ἔλεγε ὁ Γέροντας, ξαφνικά χτυπάει

τό κινητό μου. Ἦταν ἡ Μαρία, οἰκογενειακή φίλη καί μοῦ λέει:

“Ἡ μητέρα σου, δέν εἶναι καλά, σέ ζητάει, πρέπει νά ἔρθεις τώρα!”

“Δός τη μου νά τῆς μιλήσω” τῆς λέω.

“Ἐλα παιδί μου, πεθαίνω! Ἐλα νά μέ δεῖς”.

Ἡ μητέρα μου, εἶχε κάνει εἰς βάρος μου ἓνα λάθος. Πρὶν φύγει, πῆγε μέ τήν μεγαλύτερη ἀδελφή μου καί τόν πατέρα μου καί ἔκανε μιά διαθήκη, κρυφά ἀπό ἐμένα, καί φυσικά ἐγώ δέν συμμετεῖχα στούς ἀποδοχεῖς τῆς κληρονομιάς της.

Ἐφυγα, λοιπόν, τρέχοντας, μόλις μέ εἶδοποίησε καί πῆγα σ’ ἐκείνη. Ἦταν ὄντως πολύ χάλια. Εἶχε ἀνεβάσει πυρετό. Εἶχε δύσπνοια καί μιλοῦσε μέ δυσκολία. Συζητήσαμε οἱ δύο μας ὅλα τά παραπάνω περὶ διαθήκης, γιατί ἡ μητέρα μου, ὁ πατέρας μου καί ἡ ἀδελφή μου τοὺς τελευταίους ἕξι μῆνες, πρὶν φύγει, δέν μέ ἀποδεχόντουσαν. Ἐβλεπα, ὅτι δυσκολευόταν ἡ ψυχὴ της πάρα πολύ γιὰ νά φύγει. Κατάλαβα ὅτι ἔπρεπε πάση θυσία νά ἐξομολογηθεῖ. Ὁ πατέρας μου ὅμως, ἦταν ἀντίθετος μέ αὐτό. Δέν ἤξερα τί νά κάνω!

Ἐφαχνα νά βρῶ τόν πνευματικό μου π. Ἰωήλ, τοῦ τηλεφωνοῦσα καί δυστυχῶς δέν ἀπαντοῦσε οὔτε στό τηλέφωνο, οὔτε στά μηνύματά μου. Τήν ἄλλη μέρα, Κυριακή 19 Ὀκτωβρίου 2008, μετὰ τήν θεία Λειτουργία, ὁ Γέροντας Νεκτάριος ἦταν στό σπίτι τῆς πεθερᾶς μου καί μιλοῦσε μέ διάφορους πιστούς, πού πῆγαν νά πάρουνε τήν εὐλογία του, διότι σέ λίγη ὥρα θά ἔφευγε γιὰ τό Μοναστήρι του.

Μοῦ λέει ὁ ἄντρας μου Ἰωσήφ:

“Πῆγαινε στόν π. Νεκτάριο, πέστου ἀκριβῶς τί συμβαίνει καί θά σέ συμβουλευεῖ αὐτός τί νά κάνεις”.

Πράγματι, πῆγα στό Γέροντα, τοῦ εἶπα ἀκριβῶς τί εἶχε συμβεῖ καί, μοῦ εἶπε, κοιτώντας με στά μάτια:

“Ἄκου παιδί μου τί θά κάνεις. Θά πᾶς τώρα στή μητέρα σου καί θά τῆς πείς:

Μαμά, θέλεις νά φέρομε ἓναν παπούλη νά σοῦ διαβάσει μιά εὐχὴ ὑπέρ υἰείας, γιὰ νά γίνεις καλύτερα; Ἐκεῖνη θά σοῦ ἀπαντήσει “ναί”! Θά πάρεις τότε ἓναν παππούλη καί θά πᾶς

έκει. Θά βγειτε ὅλοι ἔξω ἀπό τό δωμάτιο καί ἡ μητέρα σου θά ἐξομολογηθεῖ. Βιάσου, ὅμως, παιδί μου, γιατί ἡ μητέρα σου, σέ τρεῖς μέρες θά φύγει!!! Φεύγω καί πηγαίνω στή μητέρα μου καί τή ρωτάω:

-Γιατί ἀναστενάζεις ἔτσι;

-Δέν μπορῶ, νοιώθω ἕνα βάρος.

-Ποῦ;

-Ἐδῶ, στό θώρακα.

-Θέλεις νά ἔρθει ἕνας παππούλης, νά σοῦ διαβάσει μιά εὐχή ὑπέρ ὑγείας, γιά νά γίνεις καλύτερα;

-Ναί!

Φεύγει ὁ ἄντρας μου, Ἰωσήφ καί πηγαίνει στόν π. Ξενοφῶντα καί τοῦ ἐξηγεῖ τί ἔχει συμβεῖ. Ἐκεῖνος, μέ μεγάλη χαρά ἤρθε στό σπίτι. Πήγαμε μαζί στό δωμάτιο, τούς ἔβγαλα ὅλους ἔξω καί ἔκλεισα τήν πόρτα. Ἡ μητέρα μου, ὅπως ἀκριβῶς μοῦ εἶχε πεί ὁ π. Νεκτάριος, ἔτσι κι ἔγινε! Ἐξομολογήθηκε, ξεπερνώντας ὅλα τά ἐμπόδια!

Τήν ἄλλη μέρα, Δευτέρα 20 Ὀκτωβρίου 2008, ἤρθε ὁ γιατρός τῆς μητέρας μου, ὁ ὁποῖος ἔλειπε σέ σεμινάριο.

“Οὐρολοίμωξη ἔχει, θά πάρει ἀντιβίωση καί θά τό ξεπεράσει”, μάς εἶπε. Ἡ κατάσταση ὅμως τῆς μητέρας μου, ἐξακολουθοῦσε νά εἶναι ἡ ἴδια.

Τήν τρίτη 21 Ὀκτωβρίου 2008, τό πρωί ἡ

μητέρα μου ξύπνησε εὐδιάθετη καί γελοῦσε μετά ἀπό πολύ καιρό. Τό ἀπόγευμα στίς 4 περίπου ἔφυγε! Ἀμέσως θυμῆθηκα τά λόγια τοῦ Γέροντος Νεκταρίου!

“Βιάσου, παιδί μου, γιατί ἡ μητέρα σου σέ τρεῖς μέρες θά φύγει!”.

Τήν ἴδια μέρα τό βράδυ μαζί μέ τόν ἄντρα μου, πῆρα τηλέφωνο τόν π. Νεκτάριο.

-Ἐλα, παιδί μου, ἔφυγε ἡ μαμά σου, ἔτσι;

-Ναί, πάτερ μου, ἔφυγε!

-Μή φοβᾶσαι, εἶναι στά χέρια τώρα τοῦ Θεοῦ!

Θά ἤθελα νά ξέρετε ὅτι αὐτά τά λόγια τοῦ π. Νεκταρίου μέ βοήθησαν, νά ἀπαλύνω τόν μεγάλο πόνο πού νοιώθω ἀπό τό χαμό τῆς μητέρας μου Ἰφιγένειας, γι' αὐτό καί σᾶς στέλνω τώρα αὐτήν τήν ἐπιστολή, γιά νά τόν εὐχαριστήσω δημόσια.

Θά ἤθελα ἐπίσης νά πῶ σέ ὅλους ἐσᾶς τούς πιστούς πού θά διαβάσετε τήν ἀληθινή αὐτή ἱστορία μου, ὅτι, εἴμαστε πολύ τυχεροί πού ἔχουμε στή ζωή μας αὐτόν τόν ἄνθρωπο! Καί ζητῶ ἀπ' ὅλους σας ὄχι μόνον νά τόν ἀγαπᾶμε, ἀλλά νά τόν ἀκοῦμε καί νά προσευχήμαστε γι' αὐτόν καθημερινά, νά μάς τόν ἔχει ὁ Θεός καλά.

Βρακᾶ Μαρία

Ἀνεξαρτησίας 135 / Ἰωάννινα

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

ὁ θαυματουργός

Ἡ βιογραφία ἑνός νεοφαναοῦς καί θαυματουργοῦ Ἁγίου τῶν καιρῶν μας καί τό βιβλίο μέ τήν Ἱερή Ἀκολουθία του. (Ἐσπερινός, Ὅρθρος, Παρακλητικός Κανών)

Παραγγελίες στό τηλ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς 26340-44391 (9-2 τό πρωί καί 6-9 τό ἀπόγευμα)

κομποσχοίνια

μέ την εύχή
ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ
καί μέ τό ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ

(μέ άσημένια
πλακέτα καί
κόμπωμα)

Παραγγελίες στό τηλ. τής Ίερās Μονής 26340-44391 (9-2 τό πρωΐ καί 6-9 τό άπόγευμα)

NO 7

NO 8

NO 9

NO 10

NO 11

μετρεΐστε κάποιο
δαχτυλίδι σας γιά νά
βρεΐτε τό νούμερο

δαχτυλίδια άσημένια

NO 58

NO 60

NO 61

NO 63

μέ την εύχή "ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ" ή μέ
σταυρό καί κόμπους γιά προσευχή.

Άγνά φυσικά προϊόντα

Ύερās Μονής Τιμίου Σταυροῦ Δυτικῆς Βιργινίας

Άπό τήν Ύερά Μονή Τιμίου Σταυροῦ Δυτ. Βιργινίας διαθέτομε ἀλοιφές, κρεμοσάπωνα καί σκληρό σαποῦνι, ὅλα φτιαγμένα μέ ἀγνά φυσικά προϊόντα παραγωγῆς τους. (Γαλακτοκομικά προϊόντα, μέλι καί ἄνη, αἰθέρια ἔλαια, γλυκερίνη.) Οἱ ἀλοιφές εἶναι γιά τά χέρια μέ ἀρώματα **λεμόνι, κατσικ. γάλα & μέλι** & γιά τό πρόσωπο χωρίς ἄρωμα. Τά σαποῦνια καί τά κρεμοσάπωνα ὑπάρχουν σέ **λεμόνι, Άγριο Τριαντάφυλλο, κατσικ. γάλα & μέλι.**

Τό DVD

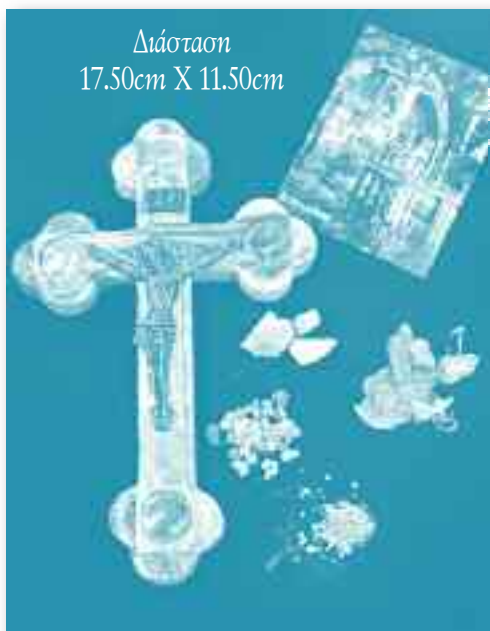
πού ἐτοίμασαν
οἱ πατέρες
σχετικά
μέ τόν
Μοναχισμό
διατίθεται
διασκευασμένο
μέ ἑλληνικούς
ὑπότιτλους.

Πάίρνοντας ἕνα DVD βάζετε ἕνα λιθαράκι στόν Ὁρθόδοξο Ναό τοῦ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ στήν Δυτική Βιργινία.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ (Γιά παραγγελίες χονδρικής & λιανικής):
Ύερά Μονή Ἁγίου Νεκταρίου Φανκίδος,
τηλ. 26340-44391 (9-2 πρωί καί 6-9 ἀπόγευμα).

Διάσταση
17.50cm X 11.50cm

Σταυροί ξύλινοι

Διαθέτουμε ξύλινους σταυρούς από τὰ Ἱεροσόλυμα πού περιέχουν **κῶμα ἀπό τήν ἁγία Γῆ**. Ἐπίσης ὁ σταυρός πού βλέπετε δεξιά ἔχει στά τέσσερα σημεῖα του, λιβάνι, πέτρα, κῶμα καί σταυρολούλουδο ἀπό τήν Ἁγία Γῆ.

Διάσταση 13cm x 8.50cm

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΗ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

μπρελόκ φυλαχτό

μέ ἁγιασμό
καί κῶμα ἀπό τὰ Ἱεροσόλυμα

Μπρελόκ μέ τό σταυρό καί πέτρες ἤ μέ τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ἱεροσολυμίτισσας καί δύο μπουκαλάκια τὰ ὁποῖα περιέχουν ἁγιασμό καί κῶμα ἀπό τὰ Ἱεροσόλυμα.

**ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΕΠΑΝΩ
ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΟ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΣ.**

Μπορεῖτε νά προμηθευθεῖτε τὰ εἶδη πού φέραμε ἀπό τήν Ἁγία Γῆ τῶν Ἱεροσολύμων τηλεφωνικῶς ἀπό τήν Ἱερά Μονή μας τηλ. **26340-44391(9-2 τό πρωῖ καί 6-9 τό ἀπόγευμα)** γιά νά σᾶς ἀποσταλοῦν στό σπίτι σας.

Ένα πνευματικό δῶρο

231 ΟΜΙΛΙΕΣ

ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ ΠΡΟΣ ΛΑΪΚΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

ΣΕ 24 CD (mp3)

από 120€ μέ **ΕΚΠΤΩΣΗ**

ΜΟΝΟ 55€

Μία μοναδική εύκαιρία για όλους τους χριστιανούς μας, ένα πνευματικό δῶρο προς φίλους και συγγενείς στις δύσκολες ημέρες που ζούμε για να ακούνε στο σπίτι, στο αυτοκίνητο, στην εργασία.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Τὴν **Κυριακή 19 Ἰουλίου**, ἑορτὴ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ μονοήμερη προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ **στό Τρίκορφο Φωκίδος**. Τὴν ἡμέρα αὐτή, μετὰ ἀπὸ 5 χρόνια χτυποῦν ξανά μαζί τὰ 400 σήμαντρα καὶ οἱ 62 καμπάνες.

Ἀναχώρηση: ἀπὸ Ἀθήνα.

Τιμὴ εἰσιτηρίου: 15 €

Δηλώσεις στό τηλέφωνο: 210-52.37.593

3ήμερη ἐκδρομὴ σὲ μοναστήρια τῆς Μακεδονίας μας, Εἰκοσιφοίνισσα, Σίψα καὶ πολλὰ ἄλλα, καθὼς καὶ ὁ γύρος τοῦ Ἁγίου Ὁρους μέ караβάκι στίς **29, 30 καὶ 31 Αὐγούστου**.

Τιμὴ εἰσιτηρίου: 195 €

Ἀναχώρηση: ἀπὸ Ἀθήνα, Πάτρα & Ναύπακτο.

Δηλώσεις στό τηλέφωνο: 26340-44.282, (10-2 τό πρωῖ καὶ 6-8 ἀπόγευμα).

Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΕΣΤΡΑΦΗ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΙΣΩ

8ήμερη ἐκδρομὴ ἀεροπορικῶς ἀπὸ Ἀθήνα ἀπὸ **17 ἕως 24 Ἰανουαρίου τοῦ 2010**, γιὰ νὰ δοῦμε τὰ **Ἱεροσόλυμα** καὶ νὰ ζήσουμε ἕνα μοναδικὸ θαῦμα. Τὴν ὥρα τῶν Θεοφανείων (παλαιὸ ἡμερολόγιο) **τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη ξαφνικά γυρίζουν πίσω**. Μοναδικὸ θαῦμα!

Τιμὴ εἰσιτηρίου: 1140 €. Σὲ πολυτελὲς ξενοδοχεῖο καὶ ὅλα πληρωμένα. **Πληροφορίες στό τηλέφωνο:** 26340-44282 & 26340-44381 (10-2 πρωῖ & 6-8 ἀπόγευμα).

Τὶς ἐκδρομὲς θὰ τίς συνοδεύει ὁ Γέροντάς μας π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΝΕΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

“Ο ΙΗΣΟΥΣ

ὡς ΕΡΩΤΑΣ καὶ ΕΡΑΣΤΗΣ”

“Ένα νέο βιβλίο τοῦ Γέροντος π. Νεκταρίου Μουλατσιώτη πού ἤδη γίνεται ἀνάρπαστο.

Παρουσιάζει τὸ Θεό ὄχι ὡς μία ἀνωτέρα δύναμη ἀλλὰ σύμφωνα μέ τούς Ἁγίους Πατέρες ὡς ἔρωτα καὶ ἐραστή τῆς ψυχῆς μας. Μέσα στό βιβλίο θά γνωρίσει κανεῖς τὸ τί εἶναι ὁ Θεός, ἡ Ἐκκλησία, ὁ θάνατος, ἡ ζωὴ κτλ.” Ένα βιβλίο πού ὅποιος τό διαβάσει, θά γνωρίζει καὶ θά ξέρει ἀπό τώρα, ἂν στήν ἄλλη ζωὴ ὅταν πεθάνει θά εἶναι μέ τόν Ἰησοῦ στόν Παράδεισο ἢ μέ τούς δαίμονες στήν κόλαση. Ἀκόμη θά διαβάσετε πολλά ἄλλα θέματα πού ἀφοροῦν τὴν καθημερινή πνευματική μας ζωή.

*Παραγγελίες βιβλίων
στό τηλέφωνο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
26340 - 44391*

(9-2 τὸ πρωῒ καὶ 6-9 τὸ ἀπόγευμα)

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

Ο ΙΗΣΟΥΣ

ὡς ΕΡΩΤΑΣ καὶ ΕΡΑΣΤΗΣ

Ἅγιος Μάξιμος ὁμολογητής

Σᾶς εὐχαριστοῦμε... Σᾶς παρακαλοῦμε...

Τὰ ἔργα στὸν Ἱερό Ναό μας προχωροῦν, τὰ μάρμαρα τοποθετήθηκαν...

Ἄς βοηθήσουμε ὅλοι νὰ ξεχρεωθοῦν....

Οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι, ἀλλὰ ὅμως ὅλοι ἔχουμε γίνεи μία καρδιά γεμάτη ἀγάπη γιὰ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο καὶ ποθοῦμε ὅλοι μαζί νὰ τελειώσουμε τὸν Ἱερό Ναό του... Ἐκεῖνος πρῶτος πηγαίνει μπροστά καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμο γιὰ νὰ συνεχιστοῦν τὰ ἔργα. Μέ τὴ χάρη του ὀλοκληρώθηκε ἡ τοποθέτηση τῶν μαρμάρων καὶ ἐλπίζουμε στή βοήθειά σας γιὰ νὰ ξεχρεωθεῖ τό ποσόν...

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος εἶθε νὰ πρεσβεύει γιὰ ἐσᾶς καὶ τίς οἰκογένειές σας.